

B.27173.

N 51

A. NEVEROV

**PIKARAZET
RASKUAZAT**

DETIZDAT ÇK VLKSM * 1936

151

A. NEVEROV

PIKKARAZET RASKUAZAT

PARAMONOVAN RISUNKAT

KIÄNDI Je. DUDKINA

1104927kp

~~10188~~

Б. № 27173
1911-36 р.
IX
—

ÇK VLKSM
IZDATELSTVO DETSKOI LITERATURÛ
MOSKU ★ 1936

Государственная публичная
библиотека КАСОР

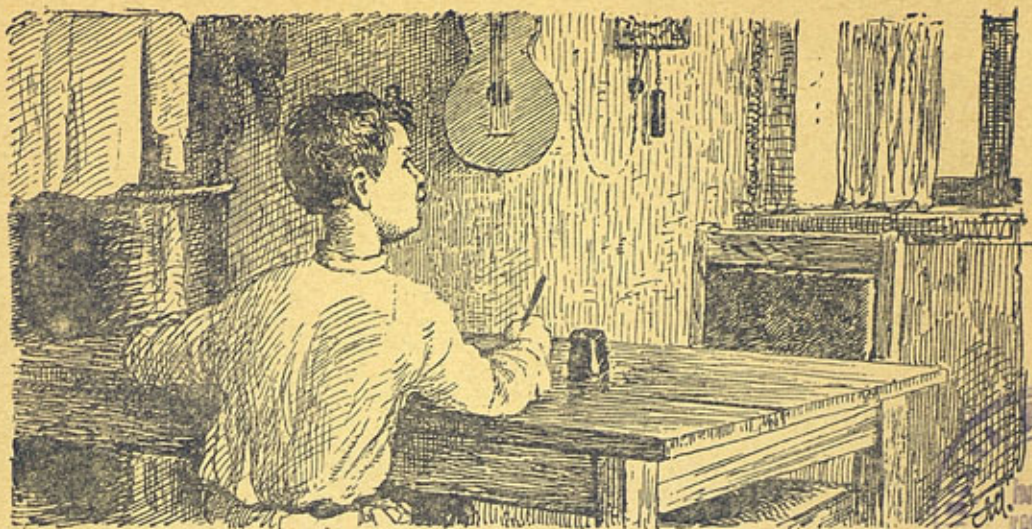
2016

1998

NUOREMMILLA ŠKOLJNIKOILLA VAROIN

SODERZANJA

Borjan raskuaza	3
Artistat	6
Zucka	10
Hukka ŝeinällä	13
Elektricestva	15
Pikkarane sliesari	18
Sanja hruabroi	20
Kollektiva	23
Kuin meilä voiņa oli	26

BORJAN RASKUAZA

Rubei Borjkalla himottamah kirjuttua raskuaza. Šeizattʹ stolalla cernielicän, lissan bumuagua pani, istuv i duvmaicov:

„Kuin raskuaza kirjuttua?“

Makni pörän cernieliccäh, pörän njokkazešta cernielän kielellä lizi, rubei zaglavjua duvmaimah. Duvmaici, duvmaici, a zaglavja hänellä ei viiji. Dogadi katokšella njuakan, ihaštu:

— Seicas njuakkah näh kirjutan!

Makni pörän cernieliccäh, a njuakka lendoh uidi.

Šiändy Borja i ruckan viškai. Istuv stolan taguana, tumperdu: ei viiji raskuaza. No Borja oli nastoicivoi. Šöpöttäv huvliloilla i duvmaicov:

„Vsjotaki kirjutan!“

Касаhtë hyväzešť ymbäri, dogadi ŧeinällä cuasut, ravdazen kivguan uglaŧŧa. Kivguan luona nuorazella ғырпу tuattoh paida i Borjan ŧukat. Ihaŧtu Borja, rubei kirjuttamah:

„Miän komnatta on pikkarane. ŧeinällä cuasut ғырputah, uglaŧŧa ravdane kivgua ŧeizov. Kivguan luona nuorazella ғырputah papan paida i mivn ŧukat. Mama uidi bulocnoih leibiä vaŧ, — a mie issun yksiin. Pihalla lunda laŧkov, ravizov avtomobilja. Mivla on kahexŧan vuotta, mie opaŧŧun alguŧkolaŧŧa. Meidä uciteljniça vedeli zverinçah, ŧielä mie näin obezjanua, hiän possolnъŧkua ғызiv, kuin mieŧ. Konza mie kazvan ŧuvrekŧi, mie rubien kirjuttamah ŧuvrie raskuazoida. A vielä miän komnataŧŧa gitara ғырпуv, mie vähäzeldi ŧoitah häneh. Papa mivla aivin ŧanov: „Opaŧŧu, poigane, paremmiin, opaŧtumatta ei voi eliä“. A mivla konza tahottav opaŧtuo, a konza ei tahota. Mie ŧuacen risui a i kaccuo knizkoista ŧomazie. Miän komnataŧŧa on kakŧi stolua i ŧuvri sundukka. Sundukalla ŧeizov primusa. Mie toze mahan virittiä händä.

Tuli kodih tuattoh. Borja hänellä i ŧanov:

— Papa, mie raskuazan kirjutyin! Pohodiv?

Tuattoh lugi, kiitti.

— Hyvä raskuaza, vielä kirjuta!..

ARTISTAT

Talvella ucitelniça školaşsa lapşilla varoin ustrai-vaici teatrua. Opaştujat, kumbazet şuvrembazet, artistoina oldьh. Volodja Pavlov ukokşi şuorьeci, Grişagina Oljguška — akakşi, a Ganja Potapov — salduatakşi. Viijittih hyö kaikin kolmen, ruvettьh pagizomah. Rahvaş kaikin kuvnnellah heidä, nagretah. Käveldih şinne i Sjoma Pavluşanke — heilä ylen mielder. Jälgeh Sjoma i şanov Pavluşalla:

— Davai ice teatran luajimma!

Pavluşa kyzy:

— A kuin myö hänen luajimma?

Sjoma şanov:

— Mie tiijän kuin. Näit şie heilä — zanaviesa rьpu? Myö toze rьputamma ka täh odjualan. Şie lienet

akka, a mie — ukko. Miän Manja liev salduattana. Noşşamma odjualan, rubiemma pagizomah.

Pavluşa kyzy:

— A ken meidä rubiev kuvndelomah?

— Lapşet kucumma, — kaikin lähtietäh.

Niin i luajittäh. Şuadäh mocualua, ruvettäh pardua luadimah. Uglah odjualan rьputettäh. Pavluşa şuorьeci buabon koftah, piäh buabon paikan şido. Sjoma parran icciellä şido, lieni kuin ukolla, kädeh pualikkazen ottь, rygiv ukkoloin rukah. Manja şuorьeci Pavluşan paidah i ştaniloih i Sjoman kartussin pani. Cudnoi lieni. A Sjoma şanov:

— Nyt myö olemma artistat.

Kolja, Dunja, Petja istuocettäh lattьella, odjualan luoh. Nenillä nyöcketäh, latetta myötj jorzaijah, vuotetah.

Noşsettäh nuorazella odjualan, kacotah. A heilä ieşşä ukko parranke. Ka mytyş struaşnoi i pualikalla kolavttav. Dunja Koljanke pölläşşyttih, a Petjane äşşen itkömäh rubei, tahto pagoh uidie. A konza tiijuşsettäh, şto tämä Sjoma artistakşi şuorьeci, ei liennyn varattava.

Täşşä i Pavluşa viidi akakşi şuorьecen; — şanov Sjomalla naizin iänellä:

— Davai, ukko, illassjamma şivnke!

A Sjoma šiändyn hänen piällä şanov:

— Vuota kodvane ildazenke — poiga tulov.

Viidi Manja Pavluşan kartussiloissa i ravizov:

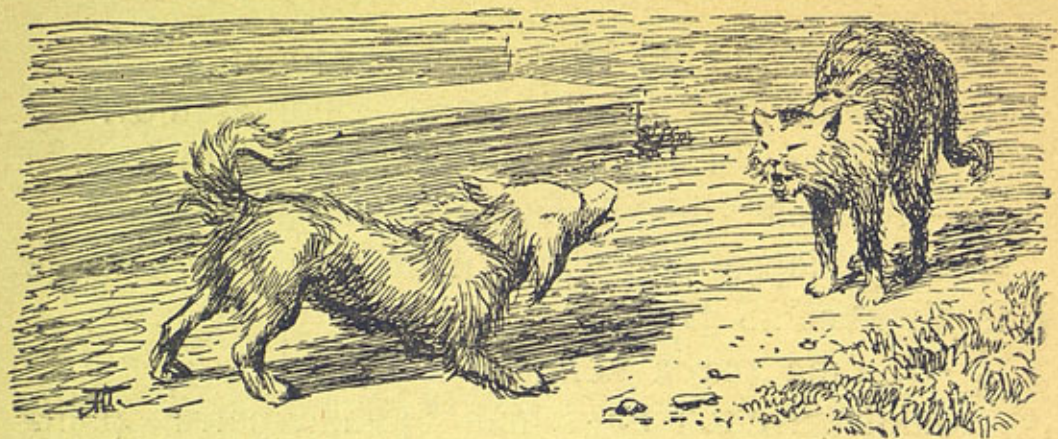
— Mie en rubie ildazella, sobranjah lähen!

Issutah lapşet |lattbella, kuvnnellah şıvt kahalleh.

Kerdah kocaht Dunja, ravizov:|

— Sjoma, parda kerşih!

Kaikin ruvetth nagramah Sjoman parran piällä i näin kizattth hyö kaiken päivän.

ZUCKA

Zuckalla kivissetti jallat.

Kolme päiviä hän venny kыncoin alla; niken häneh näh ei muissuttan.

Konza hän oli terveh, aštujih havkku, kodie vardeicci. Tästä syöty Zuckalla ikkunašta luvloida luokšittih, a kuda-konza i leibiä korkazen.

Venny kыncoin alla läzijä Zucka i duvmaici:

„Midä mie rubien ruadamah?“

Tiijuštъ täh näh Kolja, tiedeli läzijiä koirua, cöčkäi hänellä šuvh leibäkorkazen.

Ihaštu Zucka, Koljan kättä kielellä lizni. Koljalla vielä enämmäldi lienä zuali läzijiä koirua. Kando hänellä korkaz.e kыncoin alla, alevteli:

— Elä ravize Zucka, elä ravize, mie leccimäh şilma rubien.

Spruavieci Zucka, hypähti Koljanke pihalla, rubei äijäldi havkkumah.

Zuckalla veşşelä, i Koljalla veşşelä.

A konza vieraş koira tahto Koljua purra, Zucka şano hänellä omah koiran kieleh:

— Elä koşşe händä, tämä on mivn tovarissa, i mie händä obiidiä en ana.

HUKKA ŞEINÄLLÄ

Ninazella mama şaneli şuarnan hukkah näh, a Ninane pikkarane oli, dogadi şeinällä oman kuvahazen — pölläşty. Duvmaici, tämä on hukka. Kiännäldi piän, i kuvahane şeinällä kiännyldi. Vielä enämmäldi Ninane pölläşty, rubei äijäldi itkömäh.

Muamoh kyzy häneldä:

— Şie midä itet?

Ninane i şano:

— Hukka şeinällä istuv. Seicas tahto mivh kocahtua. Şilitäldi muamoh Ninazen piädä, alevttä:

— Gluvppane mivn tyttörukkane, tämä on şivn kuvahane.

Şeizavvu şeiniä vaş, tuaş hänen dogadit.

Şeizavdu Nina şeiniä vaş, i lieni şeinällä kuvahane. Kocahaldь Nina i kuvahane niin ze kocahaldь. Veşşelä lieni Ninazella. Logahtь hiän nagramah i şiidä şuat ei ruven varajamah kuvahastja.

ELEKTRICESTVA

Br̄hazen şanelenda

Luajitt̄h miän şjolah elektricestvan. Myö toze kakşı puzyrkastja omah pertih r̄putt̄ma: yhen culanah i stolan piällä yhen. A meilä diedo oli. Dogadi hiän puzyrkazie r̄putetah,—havkkuocomah rubei. Työ, şanov, kehnoloida palvotta, i puzyrkazet tiänomat ei ruveta palamah. Kuni ustraivaid̄h, mie toze en vierin. Ulen divno oli. Karasinua ei pie i spickua ei pie. A konza sovsem luajitt̄h, laşkiet̄h molembih puzyrkoih svietun, myö kaikin diiviecimä.

— Mi tämä?

Puzьrkoissa hoikkazet tukkazet virissyttih, a ice puzьrkazet cyt vain şundazet. Täşşä tuatto şano meilä:

— Ka, lapşet, mih şuat uconoit doijittьh.

Valgieda äijä i nogie ev. Voit i kivguada hallotta lämmittiä — elektricestvalla lјuboi şyömine keittyv. I pelduo ei pie hebozilla kyndiä: voit elektirceskoi pluv-ga luadie — ice rubiev kävelömäh.

Uijittьh kaikin pertistä; mivla ei tirpatuta, tahon hyväzeşть tiijuştua: poltav ali ei polta puzьrkazeşşä tukkane? Puzьrkazen piällä muştane piähyt luajittu, a piähyöşşä — pikkarane ruckane.

Mie pyörähytiin tädä ruckua oigieh päin — tuli viristy. Pyörähytiin vielä kerran oigieh randah — pimie lienі.

— Ka cuvdat!

Täşşä mie oтын da i otvintiin piähyöştä puzьrkazen. Tuli şambu. Rubein mie kuottelomah piähyttä alahada päin, missä puzьrkane vintiecöv, a milma kuin djorniv şormiloida vaş. Pölläşşyin mie, da kuin ravahan:

— Ken tämä djorni milma?

Kuotteliin şiidä koh piähyöştä vielä kerran, — tuaş milma djorni. Mie tuaş ravahiin.

Tuli tuatto pertih, kyzyv:

— Şie midä ravizet?

~~627173~~

Mie şanoin hänellä:

— Şormiloida vaş milma ken ollov ozai.

Täşşä mivla tuatto şano:

— Şie puşьrkazen otvintiit, a elektricestvua et zavernin. Nuorazeşşä, millä гьppuv puşьrkane, on elektriceskoi vägi. Ka hiän i ozai şilma käzie vaş. Mivtta enämbi elä otvinti, a to voicet kummat luadie. Pidäv tietä, kuin obraşcaicciecie tämän muozenke tulenke.

1104927kp

PIKKARANE SLIESARI

Ammuin Grişalla himott' tiijuştua, kuin on lukku luajittu i mintän händä avuametta ei voi avata. Kacahtav yhellä şilmällä lovkkozeh, kunne avuanda cökätäh,—ei nimidä nävy, a avuamella kiännällät—lukuşsa ken ollov şcolkniv.

Uidi muamoh koistah, a lukun stolalla jätti. Ka Grişa duvmaicov:

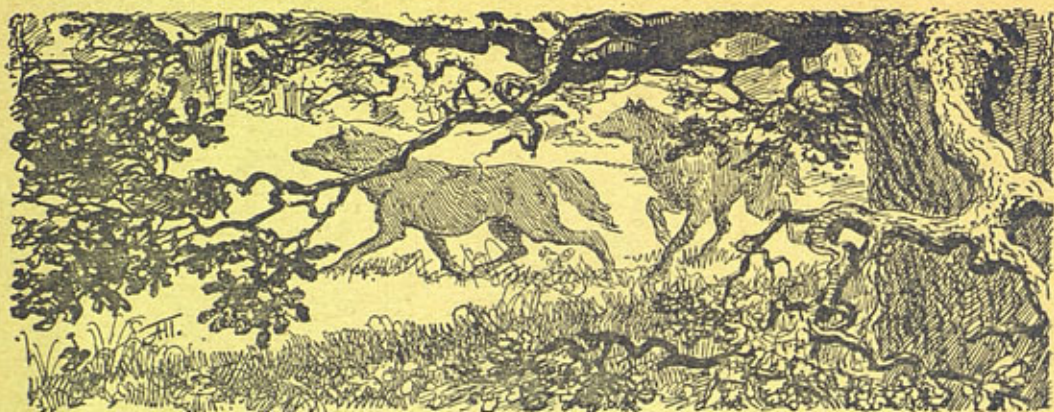
„Vuota kacadan! Tiijuşsan i tuaş luajin niin, kuin oli“.

Ott' kosarin molotkanke i davai lukkuo vaş pergamah.

Erott' piälyş kręşkan—şämeşşä on pikkarane pruzinane pizytetty; hiän i şcolkaici, konza avuamella kiänneldih. Rubei tuaş lukkuo luadimah, kuin oli,—ei viiji. Kolotti, kolotti molotkalla, kaiken lukun rękko. Pölläştü—rubei itkömäh. A muamoh şanov:

— Mytyş şie olet ljubopıtnoi bręhane! Kaikki şivla pidäv tietä! Kazvat şuvrekşi, postupi ucenikakşi sliesarih, şilloin i iceş opaşşut lukkuloida luadimah.

SANJA HRUABROI

Serjoza Sanjanke lähtei meccäh. Dorogalla Serjoza i şanov:

— Sanja, şie hukkie varajat?

A Sanja kiitteliecöv:

— Midä on heidä varata? Ozuan pualikalla piädä vaş—kerdah tapan.

Mändih meccäh. Sanja kacceliectiv. Ymbäri pimie, i puvt omat okşat cirhissettih, buitto kiät oijennettih. Jalloin alla okşat racketah. Serjoza nagratteliectiv tovarissan piällä:

— Varajat?

A Sanja hruabriecov:

— Midä on mivla varata?

— Cäin, mie en ole pikkarane.

Täşşä Serjoza ottъ da paroşno i ravahtъ:

— Hukka!

Sanja niin i istuoceldъ pölläşşynnäştä:

— Ma-ma!

Jälgeh Serjoza nagrah hänen piällä:

— Eh, şie, Sanja hruabroi!

KOLLEKTIVA

Lugi tuatto gaziattia. Gazietaşsa oli kirjutettu ei maltava şana: „kollektiva“. Viikon Kostja duvmaici: „Mytyş kollektiva?“

I ice tuattoh ei voinun hyviin objasnie.

Tuli Kostja şkolah, kyzy uciiteljalda. Uciitelja poka nimidä ei şanon, a urokoin jälgeh läksi ucenikoinke şkoljnoih ogordah. Ruvettih kaikin ruadamah. Ken rьädylie luadi, ken vettä kando, heinie deri.

Täşşä uciitelja şanov Kostjalla:

— Niät, kuin myö kaikin ruamma. Yhellä miehellä ois jygie, i rubeis hiän ruadamah kogonazen kuvn.

जाति

A meilä kaikilla kebie i veşşelä, myö ogordan luajimma päiväşşä. Tämä ka i rubiev şanuocomah şkoljnoi trudovoi kollektivä.

Oli Kostjalla tovarissa Kolja. Koljan tuatto läzevdy. Työndeli muamoh Koljua meccäh okşua tuomah, i Koljalla tämän tuacci urokkoida ei ollun konza opaştuu.

Muissuttъ Kostja kollektivah näh, şanov lapşilla:
— Koljalla tuatto läziv, a muamoh työndelöv händä meccäh okşua vaş. Konza hiän kandav yksiin? Davaigua kollektivalleh hänellä avtamma.

Lähtei lapşet artelilleh meccäh i yhtenä piänä kannettъh Koljan muamolla okşua enämmän regie. Şiidä kollektivalleh leikattъh hiät, pandъh puvnjan alla kuivah paikkah. Veşşelä kaikilla ruadua, nagretah, i niken ei vaibun. A Koljalla ylen oli mieleh, şto tovarissat hänellä avtettъh.

KUIN MEILÄ VOINA OLI

Врѣхазен ꙗanelenda

Laŝkieciin mie tänä yönä lavcan luoh lattbella, a mivla midä ollov ei maguace. Vönyin, vönyin, ꙗih vielä jalga rubei ꙗyvhumäh i vähäzeldi juvva rubei tahotamah. Nosŝallin piän, a pertissä meilä on kuin pogrebaŝŝa,—nimidä ei nävy. Kuvluv vain—mama kratavilla hengittäv, da lehmä ŝeinän taguana ꙗyvhyttelecöv, i buitto hiiri uglaŝŝa luapalla skobliv. Pöläŝŝyin mie, tuaŝ tahoin uinota, umbipäin kattucen, a tällä aigua kirikön kelloh bavvattäh, ken ollov ikkuvnalla ravahtь. Kocahtь mama kratavilda, a mie

venyn ni uvzi ni kypši, i kieli mivla ei kiändeliece. Kacon tuletta, ice nimidä en niä. Mama pertie myötj hyppelöv, spickoida ecciv, ştobь lampa virittiä, a spickat, kuin naroş, kunne ollov kavottьh.

— Sanja, Sanja!—ravizov mivla mama.

— Poigane, jalgevvu väliämme, meilä midä-ollov sluccieci...

Kuvlen mie, kuin hiän hyppelöv, a novşsa varajan, i jallat mivla ruvettьh şarьzömäh, i keron mivlda buitto nuoralla şivottьh. Tahon, tahon şanuo, şto mie en magua, a iäni buitto vieraş lien. Kerdah ynnäh miän perti şärähti, helähettih ikkunat, buitto ken pavgai heidä vaş. Kocahiin mie kengättä i davai ravizomah:

— Mama! Mama!

Mie händä kiäştä fataicen, ei şua nikuin fattie, hiän milma kiäştä fataicov, nikuin ei fati, zentän şto pertissä on ylen pimie, i ice myö pölläşşynnäştä emmä nimidä nähny. Buvgain mie piän ovihagoh, mama reingin jallalla şordь, kaikkie pertie myötj vezi valuaci. Pihalla koirat ruvettьh ulvomah, şeinän taguana miän lehmä rubei möngymäh. Sovsem mie en muissa, kuin mama spickat lövdi, tulen viritti, ice ynnäh şäräjäv, i mie hänellä revnaşsa şarьzen. Mivla pidäis midä nibuitj ruadua, a mie ice en tiijä, midä mivla ruadua. Mama mivn piän piällä ravizov:

— Sanja, kukkine, voina zavodiecov!

— Kunne myö şivnke pagenemma?

Täşşä kuin grohniv miän tagaperissä, mie äş vähäzeldi istuocellın. Kacon—kohaldь sincoşta oviloih räccinäziin, piiruavärtinänke kiäşşä, hyppiäv meilä Parotjota. Tahto midä-ollov mama hänellä şanuo, a hiän kuin häimiäv piiruavärtinällä:

— Şammuta tuli! Kazakat pertilöidä myötj kävelläh...

Mahaicov Parotjota piiruavärtinällä, a ikkunah buitto tulda räiskäi. Täşşä mie vielä puşşä pölläşşyin. Mama sundukkazeh cökkiäci, cugunazie mielen maltætta kerbälöv, cihkav, ohkav, a mie şeizon kuin kuolie. Hiän milma kiäştä djorgaicov, kuin gluhoilla ravizov: „Sanja!“ A mie şijalda en voi lekahtua. Täşşä tuaş tagaperäşşä pavgahtь, uhni i davai, buitto paimenen ruoşalla, präisyttämäh. Enzistä mie en kekşin, duvmaiciin, — ken naroş, şidä kekşiin, şto tämä ruzjista ammuşennellah. Fatti mama tätän turkin, pani hänen piällä, a kiäşşä cugunastja kuaşanke pidäv, cökkiv händä mivla, ice cyt ei ite.

— Pie, pie, hypätä pidäv...

Oтын mie cugunazen, mama fatti kravatin alda jallacit, leibiä mövkyn, tyhjän rengin, i myö molen luottuacima pihalla. Liccuacov hiän aidah i mivla kä-

şköv painuo. Painuacen mie alemma, cugunane käzistä kirbuov, nimidä ei nävy. Täşşä mie suissuin yheşşä koh, kuin hyrähän kockaşta piälicci, i cugunane mivn randah vieri, nasilu mie hänen lövviin, a mama pimieşşä ravizov:

— Väliämme! Väliämme!

Hyppiämmä myö hänenke, i meilä vaştah hypätäh. Ken raccahalla ajav, ken telegällä. Yheşşä koh meilä vaştavdu Lipatovan akka obrazanke käzissä, a ukko Sidorov istuv kyvkkyyziin pereulkaşşä i ravizov:

— Batjuşki!.. Batjuşki!..

Hebozet hirnaikoijah, ruzjat pamavtetah i buitto tulen räiskyndä nagole miän sjolan piällä kizuav.

— Mama, — şanon, — kunne meilä hypätä?

A hiän ei kacceliece, hyppiäv i iändä mivn ei kuvle. Hyppiämmä myö edäh pereulkah, a toizeştä pereulkaştä kohaldь meih kolmen raccahilla ajetah. Mie отын да i istuocellын vähäzeldi aijan luoh, ştovь milma ei nägyis, a mama ei tiedän, şto mie istuocellын, läksi edizeh hyppiämäh. Tahoin i mie hänellä jällesti hypätä, a şih aigah ruvettьh pereulkaşşä ammukşendelomah, i aivin şiirьcci. Mivla tukat piäşşä novştьh. Pien cugunastja kuaşanke, ice duvmaicen: „Tapetah ali ei?“ Kacon, a miän kommunista Pavlov livana, hyppiäv, — mie hänen iändä myötj tun-

nuşşın, — i kohaldь salduattah, kumbane oli raccahilla. Pavgai Pavlov ruzjašta, hebone pistykabieh kocahtь i kuin grohniecov kohaldь mualla, i salduatta hänellä revnah langei. A mie häneštä piälicci hypyllä, hypyllä i pageniin pereulkašta. Hyppeliin, hyppeeliin vierahie guomnoloida myötj i ice en tiijä, kunne enämbi hypätä.

Kuvlen — tuaş uvlicalla ammukşennellah, i kenen ollov perti şytty. Kacon hyväzeştь — buitto ei miän, a ice en vieri; a kuin miän? Istuociin mie täşşä guomnoşsa olgiloin luoh i davai itkemäh. Mivla ev pertie zuali, nu händäh, ana palav; mama muissuttuaci: Fatitah hänen salduatat, da naroş ammutah, i jiän mie tuatotta i muamotta. Tuatto, mozot bьtj i nyt ois eloşsa, kun ei ois kirjuttuacen kommunistakşi. A hiän kirjuttuaci, läksi linnah, hänen i tapettьh kazakat drogalla.

Issuin, issuin mie guomnoşsa olgiloin luona, itiin, itiin, — vähästä kebiembi mivla lieni. Jallat ruvettьh kylmämäh. Unahiin mie kengiecie koissa, läksiin kengättä hyppiämäh, a täşşä vihmane rubei tipakoimah, enzistä harvazeh, a şidä nagole vain enämmäldi. Tungieciin mie olgiloih, muissutьin, şto mivla on cugunane kuaşua i davai händä şormella kaivamah.

Şöin, şidä painuin olgiloin piällä, duvmaicen:

„Mintän mie kuaşua şöin?“

Рѣшеştä ymbäri lieni hillja, nimidä ei kuvlu, kun rovno kaikin uijittъh täldä paikkua ili korvat nimidä ei kuvlla.

Vönyn, a ice aivin duvmaicen, duvmaicen, kaiken muozet kartinat piäh tullah: tätiä pokonniekkua muis-sutын, kuin hiän kommunistana oli, mamua, kuin hiän kahta kommunistua pogrebaşsa peitteli, i pokazieci mivla, şto mie toze olen kommunista, i jesli napadi-tah mivh kazakat, obezateljno ammutah i pagizomah ei ruveta. Viälliin mie vazamen jallan, yhellä korvalla kuvndelen, şanon icciellä:

— A missä nyt on mivn mama? Midä hänenke lienöv?

Vönyin, vönyin i hairahuossja uinoin.

Magain suamoih huomnekşeh şuat. Huomnekşella oi Jennын olgiloista piän, kacon, a ymbäri tumana şei-zov, nimidä ei nävy. Rubein paremmiin kaccomah, a tämä ev tumana, a on şagie şavu, i sjola buitto ei miän liennyn — taluo vähä. Ei edähänä mivşta puv-njan luona issutah muzikat, naizet i lapşet, i täşşä ze kätkyöt rьputettu. Naizet itkietäh, muzikat kacotah iänettä. Podoidi miän uvlicalda ukko Pronjuşkina, do-gadi mivn, şanov:

— Şie missä, brъha, hyppelet? Ved tiän perti-ze palo.
— Kuin palo? — kyzyn mie.
— Ka niin i palo. Puolen sjolua yhtenä yönä mahni. Kazakat snarjuadoilla poltettъh.

— A missiä mama on?

— Mama şivn şielä palolla. Hyppiä şinne väliämme.

Tuliin mie şih koh, missä miän perti şeizo, a şielä yhet keglehet valjaicciecetah da kivguan truba şeizov. Dorogalla hebone tapettu, pöccö puhaldun, i kolme mieştä vacualleh vönytäh. Şiirъcci proidi şivotuonke piänke Nikfuaradiädö, i podvodalla vejettih ruanittuo krasnoarmeiçua. Mivn mama istu palannuzin verejin luona curbaşkazella i hilljakkazeh itki. Mivla niin-ze şilmissä kyvnelet ozuttuacettъh, nu mie itkömäh vsjotaki en ruven. Şeizavuin palavazih tuhkazih, rubein jalgoida lämmittämäh zentän, şto pertinke yheşşä i şuappuat mivn palettъh.

Редактор А. Беляков
Технич. редактор З. Юзликеев

Сдано в производство 15/XI-1935 г.
Подписано к печати 1/II-1936 г.
Детиздат № 505. Индекс ДН-6
Формат 72×83¹/₁₆ доля печ. л.
2 печ. л. (2 авт. л.)
Уполномоч. Главлита Б-12959
Тираж 1000 экз.
Заказ № 892.

17 ф-ка нац. книги ОГИЗ'а РСФСР
треста «Полиграфкнига»
Москва, Шлюзовая наб., д. № 10.

inda 30 коп.
енз коп.

M65 91

А. НЕВЕРОВ
МАЛЕНЬКИЕ РАССКАЗЫ
НА КАРЕЛЬСКОМ ЯЗЫКЕ

ПЕРЕВОД Е. ДУДКИНОЙ